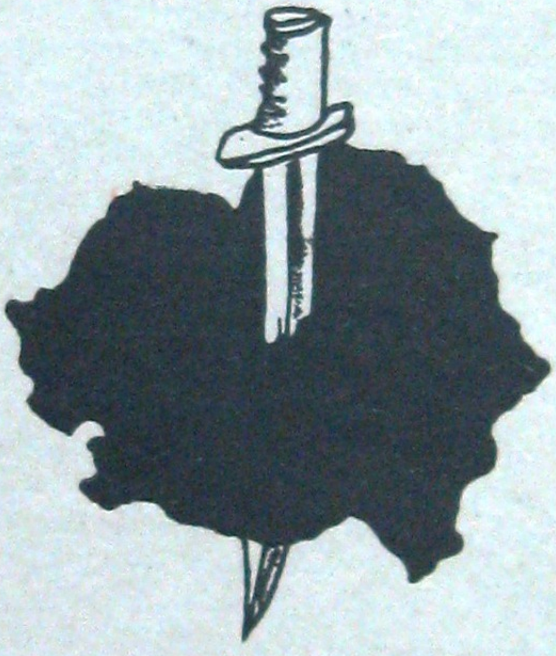
Însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

Nº. 14 IANUARIE 1953

BUENOS AIRES

insemnări No. 14 — IANUARIE 1953

Internationala Exilatilor

NU e vorba de un organism constituit, cu statute, preşedinţi, directorate şi comisii.

Oferim ideia exilaţilor anticomunişti.

O Internaţională formată din federaţii ce s'ar constitui în toate ţările libere, ar reprezenta astăzi, o forţa apreciabilă in serviciul stăvilirei expansiunei comunismului şi ar reprezenta, după adevărata eliberare, un instrument preţios în slujba "înţelegerei europene" (scriem "înţelegere" deoarece în această noţiune încap toate formulele în discuţie: unificare, confederaţie federaţii regionale, etc.).

Dacă până acum, sutele de mii de exilaţi, împrăştiaţi în lumea largă, de năvălirea sovietică în Europa, nu şi-au asociat într'o formă structurată durerile şi speranţele, experienţele şi posibilităţile, nu este încă prea târziu să o facă.

Din fiecare naţiune cotropită s'au putut strecura în Occidentul liber şi pe celetalte continente, un număr considerabil de fugari, pintre cari mulţi reprezintă valori reale, valori necesare supravieţuirei erei noastre. Experienţa acestora, adeseaori tragică, indiferent dacă au fost oameni politici, industriaşi, cărturari sau muncitori, indiferent chiar dacă au avut odnioră inocenţa să simpatizeze teoriile comuniste — excludem doar pe foştii profitori, demnitari şi agenţi ai regimurilor comuniste —, indiferent dacă au devenit numai târziu duşmanii comunismului sau dacă l-au înfruntat, cu piepturile lor, de câteva decenii, trebue folosită cu un potenţial mărit!

Acţiunei de infiltrare comunistă, al cărei camuflaj modern este pacifismul şi anti-imperialismul cu sens unic, adică numai împotriva Statelór Unite, i s'ar opune o campanie de lămurire înzestrată cu mărturii şi documente vii, pe care o asociaţie a celor ce au conoscut comunismul altfel decât din rezumatele de popularizare ale marxismului sau din luxoasele reviste de propagandă sovietică, le-ar furniza în abundenţă. Creind in ţările în care au găsit adăpost, cercuri de reuniune, schimb de opinii şi schimb de servicii, publicând in limba acelor ţări ! cu un minim de cotizaţii, fiindcă sunt foarte mulţi — ziare şi broşuri care s'ar distribui gratuit gazdelor, organizând conferinţe şi expoziţii, victimele imperialismului sovietic ar prezenta testimoniul cel mai elocvent, acelora ce încă se lasă amăgiţi de propaganda binefacerilor comunismului.

Asocierea lor de astăzi ar reaminti lumii libere, cu glas mărit, îndatorirea de a nu abandona în sclavie, o sută de milioane de europeni. I'ar reaminti că nu se poate construi o pace justă, cât timp această sută de milioane de europeni e transformată in roboţi în îngrasăşăminte pentru câmp, cât timp există o cortină de fier înapoia căreia cnutul se substitue condeiului şi bestialitatea spiritualităţii.

In aceste asociaţii s'ar produce climatul necesar unui solidarism social şi internaţional. Un solidarism înăuntrul căruia antagonsimele de interese statale ar fi examinate, mâine, cu alte criterii.

Nu subestimăm, câtuşi puţin, valoarea eforturilor pentru unitatea Europei, depuse actualmente de o seamă de personalităţi ilustre. Afirmăm însă că logicele dar recile concluziuni ale unor congrese, precum şi raţionalele publicaţii de difuzare ale admirabilei idei, trebuesc complectate cu trăirea unei concepţii de solidarism, trăire înţeleasă mai întâi de spiritele de elită şi încet, împărtăşită de mulţimi.

Poate apare, scepticilor înveteraţi, utopică noţiunea solidarismului şi sugestia internaţionalei anticomuniste a exilaţilor. Nu ne impresionează ironiile celor ce nu mai cred în nimic. Suntem convinşi că anticomunismul care este un "anti", trebue să devină constructiv si că numai conceptul de solidarism îi va da caracterul pozitiv, dinamic.

Dealtefel, în foarte multe capitale şi centre importante, funcţionează cercuri în care naţionalişti din diferite ţări, se reunesc, închegând prietenii trainice, desbătând probleme de mâine, analizând realizări sau greşeli de eri.

Aceste nuclee pot fi germenii viitoarelor federaţii şi a puternicei internaţionale a exilaţilor. Dar, ca să nu se spună — venind iniţiativa din cercurile naţionaliştilor — că se urmăreşte "promovarea totalitarismelor", "revanşa nazi-fasciştilor", sau alte

IN TIMP SI IN SPATIU

SFARŞITUL anului 1952, nu permite un bilanţ prea fericit.

Nu putem înregistra succese notorii în câmpul celor ce speră în eliberarea patriilor ocupate. Exceptând victoria generalului Eisenhower, asupra căreia se concentrează multe speranţe şi un timid început de înţelegere a realităţilor (din partea unei fracţiuni a lumii care se decide să se opună comunismului), început de înţelegere care se traduce prin admiterea imperativului de a se reîmprospăta vechile formule uzate, — activul e redus.

Ratificarea pactului menit să permită organizarea apărării Europei nu s'a produs încă. Condiţiunile in care dl. Mayer a putut forma noul guvern francez — în special angajamentele luate în vederea sprijinului De gaullliştilor, — includ probabilitatea unor noui tergiversări, sau a unei apropiate crize de cabinet. Este adevărat că noul premier a făcut declaraţii precise şi liniştitoare privind deciziunea de a nu stânjeni eforturile Statelor Unite şi progresul lucrărilor pentru o federalizare europeană, însă menţinerea acestei deciziuni i-ar aduce pierderea majorităţii parlamentare. Dealtfel, cronica nestabilitate a guvernelor Franţei este o permanentă lacună în această primă etapă a visatei unităţi europene.

Dacă reţinem dificultăţile Franţei in Africa de Nord şi Indochina, dificultaţile Statelor Unite în Corea şi ale Marei Britanii in Persia, Egipt si Kenya, constatăm că democratiile occidentale n'au ajuns încă să constituie un bloc lipsit de fisuri.

A şaptea reuniune a Naţiunilor Unite ilustrează afirmaţia precedentă.

Din ce în ce rolul acestui organism apare mai puţin eficient, dovedindu-se Societate a Natiunilor. Nu ne-ar mira dacă în 1953 ar începe retragerea unora din statele participante.

Sovietele şi popoarele cedate "zonei lor de influenţă", flutură ramura de măslin, răspândesc în omenire porumbeii albi, dar acolo se îneacă în sânge orice şovăire faţă de o mecanică încadrare in angrenajul lor. Procesele de "depurare", adică de eliminare chiar şi a veteranilor comunişti deviaţi, imperceptibil, dintr'o abrutizantă obedientă, urmează să asigure — în ipoteza conflictului armat — absoluta unitate de comandă şi prezervarea de orice opoziţie. Regretăm că nu putem omite, paralel cu aceste precauţiuni sovietice, ştirea destul de alarmantă, din Statele Unite, după care din armata americană dezertează lunar circa 20.000 de oameni.

Nu este mai puţin adevărat însă, că dacă indivizi cu trecutul lui Marty şi Tillon în Franţa, a lui Slansky in checoslovacia, şi al Anei Pauker în R.P.R., pierd încrederea dictatorului suprem al progresismului democratic, se poate deduce că este ceva putred şi în... U.R.S.S. Putreziciune, care nu împiedecă totuşi Moscova, uzând de aceiaşi veche tactică — încă insuficient pricepută de vechii democraţi — să câştige poziţii, vertiginos de repede într'un continent, în timp ce atenţia generală e fixată asupra altui continent. Se discută asupra Coreii, se discută însfârşit asupra Europei, dar nimeni nu semnalează ingrijorătoarele succese ale comunismului in America de Sud. Aci, distanţa geografică pentru unii şi lipsa de pregătire politică pentru alţii, permit încă privirea comunismului ca o "experienţă interesantă", dacă nu chiar "seducătoare".

Combaterea comunismului, ciuma secolului al XX-lea, nu este uşoară şi nu vor ajunge numai bombele atomice. Am scris cândva asupra necesitătei unei reînarmări morale. Nici aceasta nu e foarte uşoară. Dar, cât timp vom afla din presa mondială ca, de pildă, Anglia şi Franţa — copios injectate cu dolari norteamericani — continuă să vândă impresionante cantităţi de materiale strategice, ţărilor de dincolo de certina de fier, e logic să ne întrebăm ce entuziasm se poate cere viitorilor soldaţi ai apărării europene sau actualilor soldaţi ai Naţiunilor Unite, in Corea.

Triumful concepţiilor democrate asupra celor totalitare, dau dreptul fiecărui individ să-şi exprime părerile şi să cenzureze deciziile pontificilor democratiei. Şi revelaţii de natura celor menţionate în paragrafu precedent, ar putea justifica în Anglia şi Franţa, propaganda lui "uncle Joe", atât de drag răposatului Roosevelt.

R. G.

Ianuarie 1953.

---

asemenea bazaconii, invităm la lucru, pentru realizarea ideii, vechile figuri democratice în exil şi le promitem tot sprijinul cercurilor naţionaliste existente.

Ii asigurăm, deasemenea, că in serviciul ideilor de libertate, justiţie şi cooperare europeană, precum şi în maximum de eficienţă in lupta anticomunistă, nu vor găsi colaboratori mai entuziaşti decât pe naţionalişti din exil.

Iată încă o ideie, în jurul căreia indiferent de apartenenţa poilitică, putem strânge coatele, chiar şi noi românil.

"INSEMNARI".

Talcul unei agitatii

IN MARGINEA UNEI CAMPANII „PATRIOTICE"

GENERALUL Ion Gheoge se găseste in plină agitatie politică.

Si are dece, Dl. General.

Gândiţi-vă ce posibilităţi extraordinare î se deschid: legionarii sunt repudiaţi de Occidentali, pentru o serie de anti-... cum ne asigură talentatul domn, Vasilie C. Dumitrescu, iniţiat in secretele cancelariilor apusene; Vişoianu şi Comp. nu mai au nicio căutare in lumea românească a refugiului, iar Dl. General Rădescu e bătrân şi trebue să se gândească de acum înainte la un succesor. Cine ar fi mai potrivit decât Dsa. să cumuleze vacanţele politice ale emigraţiei?

Da, dar pentru asta, în afară de prestigiul său incontestabil, îi mai trebue Dlui. General Gheorghe şi o platformă politică.

Cu spiritul său expeditiv, Dl. General a rezolvat repede şi această chestiune: a adunat câtiva oameni în jurul lui, botezându-i pompos "Asociaţia Românilor Liberi din Germania". Ar fi vrut Dsa. să dispună de efective mai numeroase, dacă se poate, să strângă toată lumea din Germania în jurul său..., dar n'a mers. Nici confidenţial nu s'a putut aranja cum trebue. Scurta, susţine Dsa., i se trage dela legionari, cari n'au bătut, tălpile când dânsul s'a încruntat şi au preferat să dea crezare si mai departe unor oameni care... de multă vreme trebuiau să se balăbănească în vânt.

Cu Dl. General Gheorghe nu ne-am sfădit până acum, pentrucă n'am considerat ieşirile dânsului prea serioase, deşi motive să-l certăm am fi avut şi noi, slavă Domnului. Odată şi odată, măcar la cinci ani, să fie îngăduitor şi să ne asculte şi pe noi.

In politică externă, acea care pare să dea tonul aici în străinătate, între Dl. General şi legionari nu sunt deosebiri prea mari. Generalul Ion Gheorghe, în momentul capitulării, a fost ambasador la Berlin şi, spre onoarea lui, a rămas credincios Germaniei. A ţinut discursuri fulminanţe la Radio contra guvernului din tară. Insfârsit, nu s'a retras pe poziţia comodă a diplomatului. Ceva mai mult. Era dispus să intre şi in Guvernul National dela Viena, dupăce făcuse eforturi disperate, timp de două luni, ca să împiedice formarea lui sub conducerea lui Horia Sima. Dacă n'a intrat, vina n'a fost din partea dânsului...

De atunci încoace Dl. General nu şi-a schimbat părerea. Antipatiile lui pentru actul dela 23 August şi le exprimă când poate, cu toată vehemenţa. Şi totuşi atitudinea aceasta, a Dlui. General, e privit cu ochi mult mai indulgenţi pentru aceleaşi păcate decât noi, de aşa zişii democraţi români de toate culorile. A rămas "salonfähig", e primit in Ligă, şi e recomandat chiar Occidentului, ca un gentlemen al democraţiei.

Cum se explică excepţia ce se face cu dânsul? Cu Axa a fost, reprezentant al unui regim dictatorial a fost, a pătimit dacă nu ne înşelăm şi prin lagăre pentru trecutul său, şi totuşi e luat în horă. Iarba fiarelor, pe care o deţine Dl. General, e următoarea: peste toate păcatele lui proaxiste şi proantonesciene, Generalul are şi o faptă salvatoare la activul lui: pe vremea când era ministru la Berlin, se îndeletnicea cu vânzarea legionarilor şi asta contează enorm ca să-l spele de colaboraţionism şi autoritarism.

Şi acum să depănăm faptele mai pe îndelete. Era la sfârşitul lunii Decemvrie 1942. Legionarii sunt scoşi din starea de domiciliu forţat, în care se aflau până atunci şi asvârliţi în lagarele dela Dachau şi Buchenwald. Maresalul Antonescu [illegible], în termeni imperioşi lui Hitler această drastică măsură. Obsesia lui Antonescu erau legionarii şi acei care îi pregăteau pieirea i-au cultivat această temere cu multă abilitate. Dar măsura aceasta, ca să se aplice cu toată străşnicia, trebuia secundată şi de un om straşnic, în postul de ambasador, la Berlin. Cum Raoul Bossy, ministrul României de pe atunci, era un om fară convingeri, a căzut norocul pe Gen. Ion Gheorghe. Vă imaginaţi că e noroc a fi la Berlin şi nu pe front, a face o campanie poliţienească în loc de una militară.

Preocuparea principală a Gen. Ion Gheorghe, odată instalat in funcţiune, a fost să urmărească dacă mai sunt legionari liberi prin Germania şi, unde da de vreunul, îl denunţa imediat Ministerului de Externe German, pentru a-l inhăţa Gestapoul. Alţi legionari, care nu cădeau în categoria refugiaţilor, erau constrânşi să se întoarcă în ţară, "ca săşi facă datoria pe front", ceeace în limbaj antonescian înseamnă a fi trimis pe front cu consemne speciale. Gen. Ion Gheorghe nu s'a mulţumit numai cu victimele legionare. A luat deavalma tot ce-a găsit tineret studenţesc la Berlin şi în Germania, căci în orice tânăr, şi cu oarecare dreptate, bănuia el că se ascunde un legionar.

Aceste isprăvi, nu numai că i-au asigurat o poziţie fastuoasă la Berlin, nu numai că i-au salvat viaţa-dacă rămânea în ţară, robotea pe undeva pela canal-dar iată că îl răsplătesc şi cu beneficii neaşteptate, de ordin politic, aici în emigraţie.

Cercurile care l-au acceptat, pentru emeritele sale servicii în prigonirea legionarilor, îi cer însă noi şi continue probe de devotament, iar Generalul, şi el, ca să mai salte niteluş in Olimpul Favoriţilor trebue să-si arate "virtutea". Asa se explică dece, dela Tribuna Patriei, nu mai conteneşte cu atacurile contra noastră. Are dânsul dece să se lege. Chiar când grăim pe limba lui, răspunde că-i altfel, că-i "viclean", ceeace spunem.

In campania de defăimare a legionarilor, nu e singur. Şi-a asigurat pretiosul concurs al Dlui. Valsilie C. Dumitrescu, care nu e altcineva decât nevinovata odraslă a faimosului Colonel Dumitru, care a condamnat pe Căpitan în 1938. "Aschia nu sare departe de trunchiu" zice un proverb românesc. Tot aşa şi cola-

DEMOCRATIA SI NOI

Trecutul a trecut

EXILATUL este un animal paseist. Panta firească a sufletului său desrădăcinat, orfan și sărăcit îl împinge nostalgic către amintirea trecutelor vremi de mărire. Surîdeam în adolescenta noastră de figurile rușilor albi, rătăcite parcă în prezentul neasimilat: fiecare fusese cel puțin ministru, mare duce sau șambelan la curtea Tarului. Vieața lor adevărată începea deabia când își reîmbrăca fracul soios ori uniforma roasă'n coate. Stergeau prezentul ca pe-un vis urît și-și centrau conștiința și, deci, toată existența în trecutul gloriilor prăvălite.

★ **Trăirea în trecut.**

Noi românii, deși latini — în consecință deștepți și carevasăzica realiști — nu procedăm altfel. Si la noi existența în exil ni se pare factice, inconsistentă ca o amăgeală. Singur trecutul, abundent hrănit din amintiri (tot mai îngroșate, mai înfrumusețate, mai sublimate, cu cât trec anii) ni se pare adevărat. Lăfăindu-ne în suvenirul paradisului pierdut — a cărui pierdere nu consimțim însă s'o ratificăm în fundul sufletului nostru — abolim prezentul, în speranța că un miracol îl va șterge peste noapte. Fugim cât ne țin călcâiele prin acest tunel negru al exilului, convinși că-i vom da în curând de cap și că, ieșiți din nou la lumină ne vom retrezi în livezile încântate ale copilăriei, ale acelei Românii edenice pe care am părăsit-o și pe care siguri suntem c'o vom găsi intactă.

Ceiace ne distinge oarecum de arhetipul rusului alb, acest strămoș al nostru întru ale pribegiei, este că refuzul prezentului nu se mărginește numai la repudierea vieții de toate zilele, a existenței noastre individuale. Repudiem și noua existență politică a colectivității românești. Pasageră, superficială și fără nici o priză în conștiință ni se pare nu numai existența noastră respectivă de zidari, portari, lustragii, chelneri sau funcționari, ci și noile alcătuiri politice și sociale, din țară și din exl.

★ **Escamotarea prezentului.**

Rusul alb, deși se crede prinț sau mare șambelan, își dă totuși seama că întors mâine acasă nu-și va mai găsi latifundiile, nici partidul conservator în care militase, nici măcar țarul. Românul alb nu numai că se crede colonel, director sau ministru (și in deobște, cu o justă apreciere de sine, își acordă singur înaintarea meritată, încât, dacă se mai prelungește pribegia, vom termina toți prin a deveni foști generali și foști prim-miniștri), dar e convins, cu o nestrămutată certitudine, că întors acasă se va regăsi încadrat în același Partid Național-Țărănesc, în același bătrân Grup al tinerilor liberali și, dece să n'o recunoaștem, în aceiași familie legionară a Răsleților la care aparținuse.

Până aici, nici o obiecție gravă de ridicat, deși luarea de conștiință a realităților este, cu ori ce preț, preferabilă amăgirilor. Deși, pentru a ne păstra intact

(Continuare la pag. 6)

(TALCUL UNEI AGITATII)

boratorul cel mai apropiat al Dlui. Gen. Ion Gheorghe e împodobit cu toate calitățile părintelui său. Când descopere ceva rău pe seamă mișcarii, remarcă cu o bucurie nereținută, și, din când în când, răbufnește focul ce-l arde pe suflet: să vada mișcarea la pământ și el să-i cânte prohodul. "Asta e mișcarea?" — exclamă, frecându-și mâinile, dupăce a citit cartea de pomină a Popii Palaghiță. "Păi, atunci, e pe ducă".

Nu, nu-i asta, Dle. Dumitrescu, recte Dumitru. Ne pare rău, ne pare foarte rău (cum ar zice Tuțea), dar nu e asta".

Cum Gen. Ion Gheorghe și amicul său Dumitrescu — recte Dumitru — sunt oameni cu cap și buni tacticieni, ce și-au zis: Hai să vorbim frumos de Codreanu. Ce ne costă? Acela e mort și nu ne mai poate încurca treburile, iar ciuda să ne-o descărcăm asupra urmașilor lui (cari au marele păcat, adăugăm noi, că trăesc). Numai că socoteala lor ni se pare o leacă greșită. Nici Legionarii nu sunt așa de uituci, cum crede Dl. General.

Sperăm că nici lumea românească n'a uitat o serie de antecedente: n'a uitat precesul Căpitanului, n'a uitat atacurile din cartea "Pe Marginea Prăpastiei" contra Căpitanului, n'a uitat că cine era prins pe timpul regimului Antonescu cu o carte legionară sau cine cânta un cântec cu Căpitanul, înfunda temnița. Pe vremea aceea Căpitanul nu era erou?

Iată dece acești admiratori tardivi ai Căpitanului, care au apartinut odinioară castei asupritorilor, au toate tarele ca să ne pară suspecți. Lor nu li-se poate răspunde mai bine decât cu versurile lui Radu Gyr:

"Dar de-or veni-cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta, mișeii și viclenii,
și se vor bate-n piept cu pumni fațarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,
Mormântul tău, gemând să se ridice
si duhul tău, țâșnind din Vesnicie,
într, un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie".

TRAIAN PUIU.

Cuvântul Prietenilor

„La Unica Solucion: La Guerra"

Nos Declara EL POGLAVNIK

EN el curso de un viaje de negocios en Chile, nuestro director Radu GHENEA tuvo la suerte de encontrar en Antofagasta al Dr. Ante Pavelich, el insigne líder croata. Es inútil recordar aquí la trascendencia de esta personalidad europea, cuyo fervor nacionalista, cuya clara visión política, cuyas inconmovibles convicciones anticomunistas la guió, desde el primer día del Estado croata libre, en las filas del antisovietismo combatiente.

La primera hermandad croata-rumana ha sido la de las armas, cimentada en las infinitas estepas rusas, en lucha contra el bestial enemigo común. Se agregaron después fecundos intercambios culturales y económicos con el joven Estado croata, cuyo creador y „poglavnik" ha sido el Dr. Ante Pavelich. Vino, en fin, el compañerismo en el exilio: hemos aprendido a hallar en nuestros compatriotas europeos de Croacia la amistad más segura y la comprensión más activa. Nos felicitamos del honor particular que el Dr. Ante Pavelich mostró a nuestro diario, haciéndonos las declaraciones de gran importancia que siguen.

PREGUNTA — En el actual panorama mundial, ¿qué soluciones ve V. E. para la liberación de los 100 millones de europeos esclavizados?

RESPUESTA — La única posibilidad de liberación de Europa Oriental y Sur-Oriental del yugo comunista, es una guerra de todas las naciones todavía libres, contra la Rusia bolchevique y contra el comunismo mundial.

Es una expresión áspera, quizás bárbara, ya que después de tantas tragedias y miserias, ocasionadas por la última guerra, todo sentimiento humano se niega de concebir la posibilidad de una nueva guerra y a tan breve plazo, con sus terribles consecuencias destructivas de vidas humanas y de los bienes conseguidos en base a largos esfuerzos bajo el auspicio de la civiltad.

Pero, desgraciadamente, ¿de que otra manera sería posible la liberación de las naciones esclavizadas? ¿Hay quién pueda creer en una espontánea retirada de Rusia de las tierras ocupadas? ¿Quién podría persuadirla? ¿Con qué medios se pudiera constreñir a Rusia a tan generoso gesto?

En verdad, hay quienes creen que una revolución interna en la Rusia bolchevique o una insurrección interna en la misma Rusia podría cambiar la actual situación, pero ¿cuándo y cómo podría pasar esto si todos sabemos con cuáles métidos tiene subyugados Rusia a sus mismos pueblos? Menos todavía podría ocurrir tal cosa en los estados recientemente subyugados, en vista de las fuerzas militares, quizás las más fuertes, que los oprimen y con métodos tan exclusivos de Rusia...

Para liberar las naciones ocupadas por el bolchevismo, hay, pues, un solo camino: la guerra general contra la Rusia Soviética.

Dr. Ante PAVELICH

Alguien podría préguntarse ¿para qué habría que liberar estos pueblos? ¿qué más les importa a las naciones la liberación de aquellos?

Similar conducta de las naciones todavía ni subyugadas por el comunismo sería para ellas un verdadero suicidio.

Como se sabe, el comunismo no es tan sólo internacional, sino también universal. Su finalidad no es el poder en Rusia ni en las tierras recientemente ocupadas. Rusia es para el comunismo nada más que una cabecera de puente, y las tierras ocupadas en Europa oriental y sur-Oriental una etapa más de su expansión. La finalidad del comunismo es la sumisión de todo el mundo y de todas las naciones sin distinción de raza ni de continente, bajo un sistema único y un régimen único comunista, con todas las consecuencias que tal realización acarrearían, se decir la vigencia en todo el mundo de las condiciones de vida tal como son en Rusia y en los países de Europa Oriental y sur-Oriental: una terrible miseria y la destrucción total de toda civilidad.

China, Corea, Indochina y las activas organizaciones comunistas diseminadas en el seno de todas las naciones europeas, prueban con toda claridad que el bolchevismo no se limita a los confines de las tierras ocupadas al finalizar la segunda guerra mundial, y que sigue ocupando más tierras, preparándose militarmente y propagandísticamente a un ataque definitivo para subyugar todas las naciones. Hay, pues, que preguntarse, ¿cómo habrían de selvarse las naciones todavía no ocupadas, si no es destruyendo el centro de preparación de ataque, y de propagación y alimentación del comunismo mundial? Todos los cuentos sobre la salvación de la paz mundial por medio de un acuerdo con Rusia son meras ilusiones de quienes no conocen o no quieren conocer la naturaleza y las maquinaciones del bolche-

(Continuare la pag. 7)

spiritul combativ și neștirbită credința în destinele neamului, nu este indispensabil să ne orbim asupra lumii reale în care trăim.

Unde însă această atitudine de struț moral ni se pare primejdioasă, este în risipa gratuită de forțe spirituale pe care le consumă. Dacă paseismul ar fi, la rigoare, tolerabil ca atitudine individuală, ca sistem de reacție colectivă ni se pare de nepermis.

Cu câteva excepții, tema generală care informează gândirea (i, vai, și acțiunea) tuturor oamenilor noștri politici și a majorității ținătorilor de condei este permanenta, obstinata, neobosita reactualizare a trecutului. Vorbim, scriem și lucrăm exclusiv după categoriie lui. Refuzăm să acceptăm prezentul, considerându-l vitreg și străin.

★ Trecutul: rezervor de resentimente.

In primul rând pentrucă nu culegem din evocarea lui decât teme de discuție și mere de discordie. Răscolind trecutul, noi îi descoperim pe liberali ca pe niște hoți de urne, iar pe țărăniști ca pe niște (iertată fie-ne crezarea) hoți de cai. Ca să fim și noi descoperiți, la rândul nostru, ca niști totalitari fanatici, ce dau cu barda nu numai în bolșevici, dar și'n Dumnezeu. Nu este exclus că dacă am căuta mai bine am descoperi bunăoară că "șobolanii", între două furturi de urne, au făcut și România Mare, și împroprietărirea, și votul universal. Că țărăniștiii, între o herghelie dată mai la stânga și un fructuos plasament de nepoți, au reușit sa asaneze finanțele țării, să stabilizeze moneda, după cum s'au străduit să facă din democrație o realitate dăruind colectivității cel puțin câteva caractere alese. — Cât despre legionari, dacă pătimașii noștri contradictori ar renunța să ne mai judece după câteva legende fabricate în oficinile înveninate ale străinilor din Sărindar sau după câteva cazuri, izolate, de atrocități comise fie de agenți provocatori fie de elemente care s'au exclus prin înseși crimele lor din comunitatea noastră, poate c'ar putea răsbate prin pâcla deasă de minciuni, ridicată de dușmanii neamului între Românii nelegionari și noi.

Iar dacă ar face un pas mai departe și, cu bună credință, ar încerca să înțeleagă valoarea exemplară a revoluției lui Codreanu, ar găsi în așezările Mișcării legionare, în imensul rezervor de dragoste de neam, de credință, de fervoare, de spirit de jertfă pe care a știut să-l constituie, legitime rațiuni a se mândri că această Miscare, din care ei nu fac parte, s'a născut totuși din sângele lor, s'a ivit în comunitatea lor, a fost contemporană cu ei și și-a găsit deschizătotirii nu printre niște venetici fă-
tirii nu printre ni!te venețici fără capătâiu sosiți de nu știu unde, ci printre înșiși fii lor.

★ Trecutul obstacol.

Dar afundarea în trecut nu-i dăunătoare numai pentrucă ne face să aducem la lumină doar motivele de neînțelegere, ci și pentrucă ne impiedică să profităm de învățătura pozitivă pe care fiecare clipă a prezentului ne-o poate oferi. Cum foarte bine observă întrun articol "ROMANIA", ne pierdem vremea și energiile în contemplații estetice (alt mod de a evada din prezent), in loc a umbla prin lumea Occidentului cu ochii deschiși, pentru a ne îmbogăți de știință și experiență utile țării de maine.

★ Trecutul digresiune.

In sfârșit, claustrarea în turnul de fildeș al anilor care au fost și niciodată nu vor mai reveni, constituie o digresiune funestă. Cu privirea ațintită asupra liniei azurii a deceniilor din urmă, perdem din vedere deceniile ce vor să vină. Obsedați de trecut, uităm viitorul. Dospind în forme perimate, rumegate până la desgut, neluăm posibilitatea de a găsi formele noi, salvatoare. Pentrucă bolta României de mâine n'o vom descuia cu cheile ruginite luate cu noi acum atâția ani.

Vai de neamul fără bătrâni; Dar și mai rău de neamul în care tinerii se îngârbovesc fără vreme într'o exclusivă contemplare a celor ce au fost. Este drept că "cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane pășesc în rând cu cei ce au rămas". Cu condiția însă ca acești să pășească înainte, și nu pe loc.

Suntem jenați să vorbim încă odată pro domo. Totuși, cu mici excepții, pe care le salutăm cu bucurie, eforturile cele mai viguroase de adaptare la prezent tot noi, legionarii, le-am schițat cei dintâiu. O constatăm cu consolare, dar fără nici un orgoliu, întrucât și de data aceasta n'am făcut altceva decât să ne împlinim — și încă în măsură destul de redusă — datoria. Am fi fericiți să înregistrăm o tendință analogă și la ceilalți români pe care o nefericită convenție verbală ne face să-i numim "adversari". Fericiți, dacă adversitatea, acest condiment indispensabil al acțiunii politice, s'ar sublima în emulație pe planul de cercetare și creație al formelor noi pe care, împreună, le avem de găsit pentru România de mâine, această Românie care începe azi și aici, în exil.

LUCIAN FURDUI.

vismo moscovita.

PREGUNTA — ¿Qué papel corresponde en estas circunstancias a los hombres que ya han enfrentado al comunismo?

RESPUESTA — Los hombres que ya lucharon contra el comunismo, dieron ya suficiente prueba de haber comprendido el peligro que el mismo representa no sólo para sus propios países sino para toda la humanidad.

Habiendo perdido su libertad y sus bienes, y no por culpa de ellos, por cierto, y sus familias habiendo sido masacradas, es más que natural que habrán de ser protagonistas también de la lucha venidera. Además, la experiencia que ya han tenido de los medios pérfidos e insidiosos con que se sirve el comunismo en su lucha, para minar y destruir la resistencia y la potencia del enemigo, les ha de conferir un lugar predominante en la futura contienda, y tanto más si se considera las deficiencias de animosidad que los hombres de las naciones todavía libres muestran para la lucha, como lo testimonian los más recientes sucesos en política internacional. Las personalidades sobre las que incumbe hoy la más grande responsabilidad para el futuro de la humanidad, pueden estar seguras, que los hombres atemperados en la lucha pasada y sus respectivos pueblos darán el más positivo aporte en la venidera.

PREGUNTA — ¿Pueden convivir, y cómo, las doctrinas "nacionalistas" con las ideas democráticas del Occidente?

RESPUESTA — En los últimos tiempos, se acostumbra, abusivamente, confundir e identificar el nacionalismo con el fascismo y el nazismo. Nada hay más erróneo.

El nazismo y el fascismo son dos maneras de gobernar, dos regimenes especiales, que pueden estar en contradicción con lo democrático en el sentido estricto de la palabra.

El nacionalismo, entendido en su verdadera acepción, es por el contrario cosa totalmente diversa. El tiende a salvaguardar los intereses particulares de una nación como tal, defenderla de la destrucción, de mutilaciones teriotriales o de soberanía por parte de otras naciones. En los asuntos interno no solo no excluye un régimen democrático verdadero, sino que contiene en sí la idea de la soberanía del pueblo, lo que equivale decir, la idea democrática y la libertad del ciudadano, ya que su finalidad es la de defender la libertad y la soberanía de éste.

¿Por qué, pues, habría de estar en conflicto o no podría convivir con las ideas democráticas del Occidente?

PREGUNTA — Se repite con insistencia que los "nacionalismos" se oponen a la idea de una "colaboración europea". ¿Qué opina Ud sobre esta afirmación?

RESPUESTA — Si todas las naciones pensaran sinceramente en una colaboración mutua, descartando las grandes potencias las tendencias a imponerse a las pequeñas o las más débiles, ¿por qué debería el nacionalismo, tal como lo concebimos arriba, oponerse a la idea de una colaboración europea?

Si todos estuviesen dispuestos en pro de un interés común, lo a sacrificar algún interés propio que sería interés de todos y cada uno, el nacionalismo no podría ser ningún obstáculo para la colaboración.

PREGUNTA — ¿Bajo qué concepto podría organizarse el mundo una vez vencido el comunismo?

RESPUESTA — Bajo el concepto de la justicia int rnacional.

La vieja definición romana del derecho se exprime con la siguiente fórmula: "Honeste vivere, alterum nom ledere, suum cuique tribuere".

Si todas las naciones aceptaran esta vieja fórmula, como un sistema de vida, sería sin ninguna importancia, el cómo se lamase tal sistema y que habrá de ser, sin duda, el sistema político, económico y social a implantar en el mundo una vez vencido el comunismo, que es la negación en sí de aquella definición del derecho.

No puedo dejar de dirigir en esta oportunidad mi pensamiento y mi saludo al noble pueblo rumano, desde mucho tiempo ya explotado por los imperialistas foráneos y que padeció las más grandes injusticias, de cuyas la más grave es por cierto la de haber sido sacrificado cínicamente al mito bolchevique.

Estoy, empero, convencido, que en un tiempo no muy lejano, habrá de recuperar su libertad y grandeza, y el lugar de honor entre las demás nacoines, que merece por extraordinarias dotes evidenciadas claramente en la lucha por la libertad, sea contra las viejas invasiones de Oriente, hasta su reciente y admirable lucha contra el bolcheviquismo bárbaro.

Particularmente saludo a los hombres rumanos de fe nacionalista, que eran y son todavia los protagonistas de la lucha por la libertad y la grandeza de su pueblo.

Dr. ANTE PAVELICH.

Calendar

1 IANUARIE

★ "Soarta poporului german este legată de aceia a Europei" spune Președintele Heuss în mesajul adresat poporului german.

2 IANUARIE

★ Op națiuni americane reclamă admisiunea Spaniei în ONU.

★ Erich Olenhauer, șeful partidului social-democrat din Germania de Vest, cere plină egalitate de drepturi pentru Germania și se opune ratificării tratelor cu Aliații.

3 IANUARIE

★ Degaulliștii își condiționează colaborarea cu Mayer: reforma constituțioală și lupta împotriva armatei europene. De Gaulle vede în eventuala incorporarea a armatei franceze într'o unitate superioară o amenințare pentru securitatea natională și o gravă scădere a prestigiului francez. Omul care a divizat Franța în două tabere fratricide, care a permis întoarcerea în țară a dezertorului Thorez, care dela înalțimea celor doi metri ce-i măsoară l-a "învățat pe Roosevelt minte", dar a strâns cu efuziune mâna lui Stalin, continuă să lucreze împotriva Europei.

★ Clement Attle împlinește 70 de ani, amintindu-ne că destinele lumii sunt încredințate în 1953 bătrânilor: Stalin, Churchill, Eisenhower, Adenauer, Ciang Kai Sec, Syngman Rhee depășec în medie cu 30 de ani etatea lui Hitler și cu 40 pe aceia a lui Napoleon, măsurate în creștetul evenimentelor contemporane fiecăruia.

4 IANUARIE

★ Producția germană a crescut considerabil în cursul anului 1952. Producția de oțel a totalizat 15.700.000 tone (contra 13.5 milioane în 1951 și 5.6 milioane

pământul ţării noastre geme...

★ **Progrese şi iar progrese reperiste.**

UZinele Sovromtractor din oraşul Stalin, pe vremuri şi într'un apropiat viitor Braşov, au pus în construcţie un nou tip de tractor, pe şenile, destinat armatei de ocupaţie, nu agriculturii, cum, poate, aţi avut naivitatea să credeţi. La început producţia va fi de 100 de unităţi lunar, dar acest număr va fi sporit în lunile ce vin şi, concomitent, s'a pus în studiu un alt tip şi mai greu, dar cu o indentică destinaţie.

★

In Bucureşti şi Ploeşti au luat fiinţă două mari fabrici de conserve. Altele sunt în proect. Ele trebue să asigure un stoc important de rezervă, la dispoziţia ocupantului.

Şi de data aceasta, ar fi o mare greşală să se creadă că acest spor de fabrici ar aduce o îmbunătăţire în situaţia alimentară. Lucrurile în R.P.R. se petrec întotdeauna de-a'ndoaselea, căci în loc de raţii alimentare sporite, deschiderea fabricilor în chestiune coincide cu o micşorare a porţiilor şi până aci destul de mici şi de parcimonioase ale nenorocitului cetăţean reperist.

Explicaţia acestui neajuns ne-a fost furnizată de gazetele din zilele trecute, cari ne-au adus vestea că sovieticii au aruncat pe piaţa austriacă mari cantităţi de alimente, ce se vând, în magazinele comuniste din zona de ocupaţie rusă, la preţuri derizorii. Se fură deci dela gura bietului român ca să se creize dificultăţi guvernului şi autorităţilor austriece şi să se "dovedească", în acelaş timp, "superioritatea organizaţiei sovitice".

★ **Reminiscenţe burgheze în învăţământ şi sport.**

Gazeta Invăţători şi profesori învaţă în "vechiul spirit burghez", "spirit depăşit şi reacţionar" şi cere să se pună capăt acestui fel de învăţământ. Şcoala şi cartea trebuie să se facă în spiritul "liniei de partid" şi potrivit învăţămintelor lui Lenin şi Stalin.

Acelaş lucru se impune şi footballiştilor, după cum scrie Scânteia, care propune, pentru viitor, ca "selecţionarea jucătorilor să se facă după criterii politice" şi nu după acelea ale aptitudinilor sportive.

Politicieni în sport şi sportivi in politică, cum s'ar zice. Acum pricepem de ce atleţii reperişti au făcut la Helsinski, cu prilejul ultimei olimpiade, o figură atât de "onorabilă".

★ **Crăciunul comunist.**

Zilele de 25, 26, 27 Decemvrie au fost zile lucrătoare. In şcoli şi fabrici s'a lucrat în mod obicinuit, totuş bisericile au fost pline de credincioşi cari nu s'au sfiit să-şi manifesteze sentimentele.

Vacanţele şcolare au început anul trecut la 30 Decemvrie, dată la care s'a celebrat "sărbătoarea iernii", cu bradul verde, ornat cu cârpa roşie şi stelele sovietice, cu portetele "genialilor".

"Pionierii" şcolilor au fost gratificaţi cu câte un pachet în care, în loc de dulciuri şi obicinuitele cadouri, s'a strecurat biografia tătucului, "prieten al copiilor şi eliberatorul munciotrimii", dimpreună cu alte cărţi de literatură rusă şi o cravată roşie.

N'a lipsit nici îndemnul profesorilor de-a imita cât mai mulţi elevi pe teribilii lor colegi, laureaţi cu cravata roşie.

Cam slab stimulent. Pentru atâta lucru nu credem să se deranjeze mulţi dintre copii să devie "pionieri".

★ **Şi artiştii plastici sunt îndreptaţi pe "linie".**

Nici pictorii, dimpreună cu sculptorii nu sunt scutiţi de-a respecta "liniea doctrinară a partidului". Talentul lor nu se poate manifesta liber, ci numai după indicaţiile patronilor din Kremlin.

Ceeace reprezintă acest gen de artă, de creaţie artistică, s'a văzut cu ocazia marei expoziţii de pictură şi sculptură, organizată

la Sibiu, în muzeul Bruckental pe la jumătatea lunei trecute.

Lucrările expuse, în afară de portretele şi busturile genialilor, au avut drept subiecte scene din fabrică, din colhozuri, din şantierele de muncă, din taberile tineretului, etc.

"Linia partidului", n'a admis feţe triste, figuri supte, spinări frânte şi nimic din ce-ar putea aminti din turpitudinile regimului, ci numai zâmbete, numai culoarea roz, trandafiriu, întocmai ca la... fotograf, ori cinema.

Acest gen de artă-reclamă a fost botezat drept "realist". Şi noi, care credeam c'au dispărut vremile lui Potemkin.

★ **Sovromcultura.**

Ultimii 600.000 analfabeţi ai R.P.R.-ului sunt sortiţi să dispară până la 1 Iulie 1953. Ei trebuie să se transforme în tot atâţia cititori şi admiratori a marilor opere, scrise de "genialii" Kremlinului.

Cei cari au învăţat buchile anul trecut, se găsesc acum la învăţătura limbii ruse... spre a face cunoştinţă cu progresele culturii "celei mai înaintate ţări din lume".

Nu putem scăpa prilejul de-a aminti, că, decând am ieşit din blagoslovita noastră ţără românească, am dat numai peste "cele mai înaintate state, popoare, oraşe şi culturi", încât azi am devenit cam sceptici, când este vorba de aceste superlative. Cât priveşte gradul de "înaintare" a vecinii noastre dela răsărit, vom aminti doar că, în timpul răsboiului, a trebuit să ne întrerupem activitatea, când am ajuns în primul sat sovietic, deoarece se adunase tot satul să admire şi să se minuneze de maşina de scris la care lucram.

13 IANUARIE: MAJADAJONDA

SE împlinesc 16 ani de când Ion Moţa si Vasile Marin au căzut ucişi de gloanţele comuniste în răsboiul civil din Spania, unde se duseseră ca voluntari pentru a participa la ceiace era o imagine premergătoare a răsboiului dintre cele două lumi.

Au căzut în apărarea lui Dumnezeu şi a civilizatiei creştine, pentru dărâmarea cărora lupta lumea intunerecului, — acea lume care neagă valorile spiritului şi libertatea omului, — reducând totul la materie, la cantitate, — joc de calcule şi capricii.

Prin gestul lor, Ion Moţa şi Vasile Marin au dat semnalul de alarmă pentru conştiinţele adormite şi cari nu inţelegeau, sau nu voiau să înţeleagă marele pericol comunist.

Spre deosebire de politicienii români cari au primit cu flori armatele roşii ce veneau să robească ţara şi cari au inţeles să colaboreze cu comunismul, dându-i timp de consolidare, — eroii de la Majadajonda ne-au arătat că pe acest plan nu există transacţii, ci numai lupta până la biruintă sau moarte. Ei au căzut in avanguarda răsboiului dintre cele două lumi, răsboi profeţit de Căpitan, — răsboi in pragul căruia se află azi aproape toate popoarele lumii.

Legionarii de pe toată faţa pământului, reînoind legămintele făcute in faţa celei mai mari jertfe legionare, stau neclintiţi in slujba neamului, făcând front in faţa cutropitorilor şi zid de apărare impotriva acelora dintre politicienii români, cari cu gânduri viclene, caută să exploteze nenorocirea ţării.

"INSEMNARI".

JURAMANTUL GRADELOR

EXTRAS DIN CUVANTAREA CAPITANULUI

Deaceia veţi jura că aţi înţeles, că a fidelită legionară, în limbajul nostru, nu înseamnă numai a lupta şi a învinge, ci înseamnă: Permanenta jertfire, în slujba Neamului. Că ideia de elită este legată de idea jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

Vom jura deci, că vom lăsa prin legământ urmaşilor să vie să jure la mormântul lui Moţa şi Marin pe următoarele condiţii esenţiale ale elitei, pe care noi înşine jurăm:

1. — Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială.

2. — Să trăim o viaţă aspră şi severă cu alungarea luxului şi îmbuibării.

3. — Să inlăturăm orice încercare a explotării omului de către om.

4. — Să jertfim permanent pentru ţară.

5. — Să apărăm mişcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.

Moţa şi Marin, Jurăm!

Bucuresti 12 Februarie 1937.

CALENDAR

în 1948). 420.000 de automobile de tipuri diverse au ieşit din fabricele germane în cursul anului încheiat.

★ În Germania Orientală încep atacurile împotriva sionismului. Primii acuzaţi sunt Paul Merker, membru al Politbiroului şi comunist din 1919 şi Kurt Mueller, deputat.

★ Magul din Neapole, Aquille d'Angello, afirmă că Hitler trăieşte. Cu mustaţa rasă, se ascunde în Germania, câştigându-şi existenţa în mod onest, ca pictor.

5 IANUARIE

★ Sosit la New York, Churchill declară că pericolul de războiu persistă în Europa. Este o manieră de a se opune tendinţei republicane care doreşte să dea precădere frontului asiatic.

★Ridgway socoteşte că trupele de care dispune în Europa sunt insuficiene şi cere un efort serios naţiunilor interesate.

★ Numai 23.370 de Evrei au putut imigra în Israel în 1952 (173.901 în 1951). Guvernul R.P.R. nu a permis ieşirea decât la 3.712 Evrei. (În anii anteriori disgraţierii Anei Pauker puteau ieşi 6.000 Evrei pe lună).

★ Egiptul anunţă că-şi va vinde bumbacul Rusiei dacă Marea Britanie persistă în refuzul de a-l cumpăra.

6 IANUARIE

★ Londra îşi manifestă satisfacţia pentru primirea entuziastă făcută lui Churchill la New York.

★ René Mayer constituie noul cabinet francez, după 16 zile de criză.

★ Comuniştii continuă executarea planului lor de dominaţie a lumii" descoperă dl Eden într'un discurs radiodifuzat. Nu crede în sinceritatea dorinţelor de pace ale lui Stalin şi regretă turnura antisemită pe care o iau epurările în republicele satelite. (Dacă ar fi fost pure şi simple, nu le-ar fi regretat?)

7 IANUARIE

★ "Un războiu între Orient şi Occident ar însemna ruina patriei şi regimului vostru" declară, adresându-se Ruşilor, Preşedintele Truman, în ultimul său mesaj către Congres. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

★ Adenauer se declară satisfăcut cu noul guvern francez. "Doar pentru galerie" comentează Ollenhauer.

DIMENSIUNI ISTORICE SI DIMENSIUNI SUFLETESTI

HEINRICH HEINE, vorbind despre Goethe compară oamenii mari cu turnurile catedralelor. Exemplarele rare ale umanităţii, zicea el, se ridică deasupra nivelului comun şi, depăşind prin calităţile lor excepţionale pe contimporani, ei domină spaţiul şi timpul întocmai cum turnul unei catedrale, ridicându-se deasupra nivelului caselor înconjurătoare, se poate zări dela distanţă mare.

Comparaţia este destul de sugestivă. Imaginea turnului, care învinge distanţele în timp şi spaţiu, ne redă perspectiva istorică. Credem, însă, că ea este aplicabilă numai unei categorii de

oameni mari, cum ar fi aceia a marilor generali, a marilor cuceritori. În adevăr, această categorie a cuceritorilor poate fi dimensionată geometric. Ei domină spaţiul, pe care-l cuceresc, şi domină timpul, asigurându-şi un loc de frunte în istorie, în care au intrat pe poarta triumfală.

Dimensiunile acestor oameni sunt vizibile, sunt eclatante. Ele frapează imaginaţia mulţimilor şi se înscriu în durată prin brutalitatea actelor dela care pornesc. Faptele lor fiind fapte de arme, în totalitatea lor, implică sacrificii de sânge omenesc şi dimensiunile acestor cuceritori ar putea fi evaluate tot atât de bine cu numărul victimelor omeneşti, prin cari s'a realizat gloria militară, în loc de kilometrii patraţi de cuceriri şi milioanele de indivizi anexaţi.

Istoria veacurilor trecute nu este decât o defilare de asemenea exemplare şi mulţimile par să le fi servit exclusiv de instrument în valorificarea aptitudinilor de cuceritori. Raportul dintre aceste exemplare excepţionale şi colectivitatea umană este acela dintre sculptor şi blocul de piatră, dintre artist şi materia care-i permite să-şi realizeze opera de artă. Nu numai atât. Pentru ca faptul istoric să devie posibil este absolut necesar, în acest caz, ca între protagonist şi mulţime să existe un desăvârşit divorţ. Un cuceritor care ar privi cu milă, cu compasiune la capetele pe care le-a sacrificat, ar înceta de-a mai fi cuceritor de a mai deveni "mare" şi de-a intra în istorie. De aceea gloria militară a atâtor generali faimoşi a costat omenirea mult mai multe vieţi decât toate flagelurile care s'au abătut asupra ei în decursul veacurilor. Este una din tragediile omenirii faptul că, toate aceste cuceriri s'au făcut cu sacrificiul vieţilor şi intereselor contimporanului şi că beneficiarul a fost întotdeauna urmaşul, dacă, bineînţeles, n'a fost şi el sacrificat înainte de-a se bucura de uzufructul pradei făcute de înaintaşii lui.

Revenind la comparaţia lui H. Heine, oamenii aceştia, în adevăr, au ceva din majestatea turnurilor de catedrală, au dimensiunea istorică. Decât că această categorie de titani nu este singură şi nu este exclusivă. Omenirea a cunoscut, în toate timpurile, şi alte exemplare excepţionale cari n'au putut fi înscrise pe lista cuceritorilor. Sunt acelea care au acţionat asupra sufletescului, asupra afectivului. Sunt profeţii creatori de religii, sunt apostolii unei credinţi sunt marii binefăcători ai umanităţii, de care aceasta n'a fost niciodată lipsită, deşi istoria nu le-a înregistrat prezenţa nu le-a codificat faptele şi priza asupra mulţimilor cu acelaş interes şi în aceaş măsură cum a făcut-o cu întâia categorie. Un Budha, un Mohamet, chiar Christos, ocupă mai puţine pagini în istorie decât un Alexandru, un Hanibal, un Napoleon, deşi influenţa lor asupra colectivităţilor a fost incomparabil mai mare, mai adâncă şi de mai lungă durată.

Cari să fie pricinele acestei diferente de tratament? Din ce cauză istoria manifestă o predilecţie pentru primele exemplare şi ignoră, ori, în cazul cel mai bun, acordă un rol minor secunzilor?

O explicaţie ar fi caracterul spectacular al acţiunilor celor dintâiu, caracter de care este lipsită şi acţiunea profeţilor, a apostolilor. Acţiunile primilor se desfăşoară în înălţime, a celorlalţi în adâncime. Rezultatele faptelor de arme sunt imediate, acelea ale convertirii la un nou credo lente şi cu o scadenţă târzie. Dimensiunile primilor sunt geometrice şi, ca atare, se pot exprima printr'un număr.

Dimensiunile secunzilor sunt fluide. Ele s'ar putea asemăna cu aerul care pătrunde în toate locurile, care are "horror vacui", sau cu apa, care împrumută forma vasului în care a fost turată şi care se filtrează prin vasele capilare, în scoarţa pământului, pe care o fertilizează. Dimensiunea în cazul acesta este volumetrică. Ea n'are înălţime, care să domine, n'are nici decorul, care să impresioneze, dar are, în schimb, volum care cuprinde, are flexibilitate şi fluiditate care-i permite să se insinueze, să pătrundă în toate colţurile inimii şi ale sufletului omenesc, pe care-l modelează, îl restructurează, îi dă formă şi conţinut.

Dar aceasta nu este totul. Am văzut că pentruca dimensiunea istorică să se realizeze, este ab-

SF. MITROPOLIE A MOLDOVEI

solut necesar un divorţ între "omul mare" şi colectivitate. Lucrurile stau chiar invers, când este vorba de dimensiunile sufleteşti. În acest caz, între "omul mare" şi colectivitate este necesar un deplin acord. Asupra sufletescului nu se poate acţiona cu spada, cu tunul ori cu mitraliera, ci numai cu sufletul. Nu se poate acţiona nici în desacord cu sufletul maselor, ci la unison cu el. Condiţia de-a deveni în acest caz mare este identificarea cu năzuinţele maselor, nu sacrificarea lor. Strategia, de data aceasta, nu rezidă în a descoperi latura slabă a adversarului, spre

CALENDAR

★ Întrunită din nou, Adunarea Europeană discută proiectul crearii unei federaţi de state.

8 IANUARIE

★ În noul cabinet Meyer, Georges Bidault ocupă ministerul Afacerilor Străine. Plecarea lui Robert Schuman constituie o pierdere pentru ideea europeană şi, prin consecinţă, pentru cauza românească.

★ Truman, după Eisenhower şi Foster Dulles, s'a întreţinut şi el cu Churchill.

★ Circa o mie de savanţi sovietici se întrunesc la Moscova pentru a-şi recunoaşte în mod public erorile şi a se supune exercitiilor obligatorii de autocritică.

★ O seamă de mari demnitari comunişti, de origină evreiască, au sosit la Berlin, cerând azil. Sunt primiţi cu mila ce se cuvine unei minorităţi oprimate. Mâine vor ocupa probabil posturi analoge în ministerele corespunzătoare din Germania de Vest. Numai "fasciştii", naţionaliştii şi toţi resortisanţii majorităţilor oprimate nu sunt consideraţi buni, nici acceptabili de a parcipa, după zece ani de carantină, la lupta antibolşevică pe care ei, primii, au declanşat-o şi au dus-o neîntrerupt vreme de trei decenii. Vorba unui confrate: toate neamurile si toate rasele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât celelalte.

★ Israel protestează contra livrării de arme britanice la Arabi.

9 IANUARIE

★ Proiectul de buget american prevede cheltuieli de 78.600 milioane de dolari.

★ 40.000 de ofiţeri germani s'au prezentat pentru a face parte din secţia germană a viitoarei armate europene.

★ Mareşalul Montgomery recomandă Angliei să participe la armata europeană şi consideră colaborarea Germaniei indispensabilă.

10 IANUARIE

★ Alcide de Gasperi s'a întâlnit la Atena cu şefii guvernului grec, stabilind o atitudine italo-elenă comună în cadrul Pactului Atlantic.

11 IANUARIE

★ "Dacă Franţa şi Germania nu ratifică tratatele referitoare la apărarea Europei, Statele Unite vor înceta ajutorul lor" declară senatorul Wiley.

CALENDAR

★ "Generali germani controlează armata egipțiană" declară deputatul bevanist Crossman, cunoscut pentru sentimentele sale pacifiste și sovietofile.

12 IANUARIE

★ In Franța se judecă trei procese împotriva criminalilor de răsboiu germani. Crimele de răsboiu trebuiesc pedepsite, dar răscolirea lor, da opt ani după suspendarea ostilităților, nu servesc justiția și nici înțelegerea între Franța și Germania, de care depinde soarta Europei.

★ "Un guvern socialist ar duce Germania de râpă" declară Dr. Hjamlar Schacht. In râpă bolșevică, întrucât în toate părțile socialiștii au fost și sunt deschizătorii de drum ai Sovietelor.

★ Până la ratificarea tratatelor de pace, industria germană rămâne mai departe supusă restricțiilor. Europa nu va putea uita niciodată mărinimia și clara viziune a Cancelarului Adenauer, care în ciuda vexațiunilor, umilirilor, loviturilor meschine ce le primește de la un grup de politicieni miopi, încuiați într'un șovinism plin de ură, continuă să lucreze la construcția unei Europe unite.

★ Santitatea Sa Piu XII a numit 24 noi cardinali.

★ Comuniștii americani duc o campanie furioasă, dar fără ecou, pentru suspendarea executării soților Rosenberg, spionii atomici în solda Rusiei.

13 Ianuarie

★ La Moscova s'a descoperit o organizație de medici israeliți, care ar fi asasinat, în solda Statelor Unite, o serie de personalități sovietice. Asociația medicilor din Tel-Aviv adresează un apel lumii civilizate pentru a protesta impotriva acestor calomnii.

★ Einstein intervine în favoarea soților Rosenberg, spioni atomici în solda Rusiei.

★ Franța protestează împotriva liberării industriașului Alfred Krupp. Protestanții sunt conduși de două personalități marcante din lumea politică franceză: doamna Lipkowsky (degaullistă) și Daniel Mayer, fost ministru socialist, fost președine al Asociației Prieenii României Republicane Populare, fervent sionist

a o exploata, ci în a ghici nevoile mulțimii, spre a le găsi alinarea.

Așa fiind, nu este greu de înțeles de ce între aceste două categorii de figuri mari se duce, aproape intotdeauna, un răsboiu implacabil. In prezență sunt două forțe de sens contrar. Una terestră, cu obiective imediate, a doua transcendentă, cu efecte eșalonate în timp.

Dar ostilitatea nu există numai între categorii, ci între indivizii singurateci, chiar și mase și "omul mare" în sens sufletesc. In fața unui general poți fi cuprins de-un sentiment de admirație, dar poți, tot atât de bine, rămânea și indiferent. El nu se adreasează insului, nu-i cere adeziunea acestuia. El așteaptă supunerea oarbă. In fața unui profet luarea de atitudine este inevitabilă. El se adresează individului și necesarmente aceasta va trebui să-l admită, ori să-l respingă. Poziția de indiferență este exclusă. Este exclusă nu numai pentru contimporanii "omului mare", ci și pentru posteritate.

Am schițat, în cele de mai sus, două categorii ale omului excepțional dimpreună cu dimensiunile lor. Evident, ele nu epuizează toate posibilitățile, toate modalitățile "omului mare". Prin caracterul lor opus, ar putea fi considerate ca două categorii extreme și între ele s'ar putea intercala toată gama, toată multiplicitatea piscurilor umanității.

C. SAFTA

Cronometrul lui Stalin

Nu facem aluzie la interesul foarte viu manifestat de liberatorul sovietic pentru ceasuri, fie ele de buzunar, de mână, de perete sau deșteptătoae. Sloganul civilizaților din Est, acest "davai ceas" care constituie primul rusism intrat în vocabularul nostru după 1945, s'a răsuflat prin abuz de întrebuințare. Abuz, firește, din partea profesorilor de cultură sovietică, arhanghelii unei lumi mai bune și a unei

păci durabile pe care ni i-a trimis Stalin.

Ne referim la altceva: la integrarea factorului timp în socotelile strategice ale omului cu mustață din Kremlin. In pragul anului 1953, bogat în persepctive încurajatoare pentru noi, nu este deplasat să ne ntrebăm pe ce contează Stalin. Timpul până acuma a lucrat pentru dânsul, I se mai pare că și de acum înainte tot pentru Moscova va lucra?

In favoarea noastră putem înscrie o seamă de elemente, subliniate de altfel și de alți confrați: intrarea în funcțiune a noului președinte american, cu cârmirea corespunzătoare a politicei yankee către decizile clare și eliminarea definitivă a pertractărilor și a concesiunilor; votarea de bugete de înarmare fără precedent atât în Statele Unite, cât și în Anglia și Franța; refacerea economică a Germaniei; reconstituirea timidă, cu încurajări americane, frânări britanice și suspiciuni franceze, a "axei" Berlin-Roma-Tokio, înecată încă în confuzionismul UNO-ist, dar mai aproape ca niciodată de a reintra în funcțiune; reabilitarea morală a Spaniei franquiste pe care numai câțiva cățeluși dela Paris (nu am spus: francezi) o mai latră, cu un chelălăit în care distingem accente orientale; domesticirea lui Tito și înglobarea lui într'o embrioanară Ințelegere Balcanică; semnificative succese electorale ale dreptei în mai toate țările libere; ameliorarea situației militare pe fronturile asiatice.

In aceste condiții se mai poate spune că timpul lucrează pentru Stalin? Din ultimele măsuri luate de Ruși se pare că nici la Moscova nu se mai alimentează această credință. Intr'adevăr, printr'o bruscă schimbare a liniei tactice, Stalin a pus recent în execuție o seamă de măsuri care ne permit să credem că a renunțat la planul de lungă durată, căruia i-a substituit un plan de acțiune imediată. Democrațiile mai mult sau mai puțin liberale au manifestat că nu înțeleg să se supună pasive verdictului materialismului istoric, după care, Marx spune, trebuiau să putrezească dela sine și să se descompună spontan, fără nici un ajutor din afară. In fața încăpățânării lor de a da curs profețiilor marxism-stalinismului, Kremlinul se vede obligat să ajute puțin Istoria, împigând-o din spate. Iată câteva indicii:

1) Sacrificând principiul sacro-sanct al centralizării absolute la Moscova, Stalin a dispus împărțirea Rusiei în șapte zone militare autonome. Motivul: a împiedica o dezorganizare totală în cazul unui atac atomic. Consecințele sunt însă primejdioase: niciodată un șef de armată bolșevic nu a concentrat atâta putere ca actualii șefi de regiuni. Si deja se semnalează conflicte, deocamdată surde, între reprezentanții partidului și armată.

2) Sacrificând principiul, tot așa de sfânt, al internaționalismului ("proletari din toate țările, uniți-vă"), Stalin a inițiat o dublă și contradictorie alunecare către naționalism. Pe de o parte s'a facut campionul vechiului imperialism rusesc, întesând democrațiile populare: deși rusificarea continuă metodic (uniformizarea constituțiilor după model rusesc; uniformizarea armatelor și a armamentului după tipul unic rusesc; impunerea, în toate domeniile de activitate, a normelor și "învățămintelor" degajate de marea patrie a socialismului; obligatorietatea învățămntului limbii rusești), totuși acordă câteva compensații ieftine spiritului sovin, prin sacrificarea garniturei de șefi evrei notorii (ca evrei, mai mult decât ca bolșevici).

3) Sacrificând principiul fundamental al armoniei între sateliți, acordând un tratament de favoare celor ce par, în conjunctura actuală, mai utili. Astfel, fără fals sentimentalism si călcând în picioare orice considerații "burgheze" de recunoștiință pentru vechimea sau fidelitatea la ideologia comunistă, Cehii și Polonezii sunt sacrificați Germanilor Orientali: vagoane și trenuri întregi de alimente ies din Cehoslovacia flămânzită în direcția Germaniei de Est; Germanii sunt readmiși să se stabilească în teritoriile "definitiv" anexate Poloniei, la est de Oder; dotațiile de

armament, inclusive t a n c u r i ușoare și avioane cu reacțiune, sunt mai generos atribuite poliției populare germane decât armatelor naționale cehă și poloneză, deși acestea se află sub comanda directă a generalilor sovietici. (Drept e însă că și șeful suprem al Volkspolizeiului nu e nici Generalul Vizenz Müller, nici dl Wilhelm Zaisser, ci generalul rus S. M. Stemenko).

4) In fine, sacrificând o colaborare de aproape un secol între comunismul rus și Evrei, Stalin denunță unilateral și fără nici o vină alta din partea Evreilor decât de a aprține unei rase "nesigure", pactul de alianță eternă între Rusia Sovietică și fii Israelului. Pentru obținerea adeziunii problematice a Arabilor și a câtorva Germani ce pun antisemitismul mai presus de anticomunism, Stalin riscă nu numai să piardă, dar să-și ridice împotrivă sprijinul tacit al presei zisă internațională și colaborarea efectivă, de multe ori gratuită, a miilor de agenți și evrei, asa de credincioși până astăzi Moscovei.

Toate aceste abateri grave dela linia fundamentală a comunismului moscovit și consecințele multiple ce, în mod logic, vor decurge dintrînsele, dovedesc o agitație de spirit și o neliniște sufletească printre conducătorii dela Moscova care ne permit să credem că pe cronometrul lui Stalin timpul a început să alerge dezordonat, într'un sens și pe un ritm care nu mai corespund planificăru strategice a genialului.

L. F.

CALENDAR

14 IANUARIE

★ Pentru a torpila un eventaul acord bipartit americano-german, autoritățile britanice de ocupație au descoperit un oportun complot nazist, care urmărea să... ia puterea în Germania.

★ "Nu suntem antisemiți, ci antisioniști" afirmă Rușii, prin intermediul asociației sovieti-britanică din Londra.

★ Americanii arestează doi spioni naturalizați yankei (după 1938 și înainte de 1945!), "austriecii" Otto Kerber și Kurt Ponger, care lungesc lista de tristă celebritate a spionilor "europeni" Fuchs, Pontecorvo, etc.

15 IANUARIE

★ Tito este de azi înainte și președinte al republicei federale jugoslave.

★ Agenția AP precizează că Evrei persecutați sau îndepărtați din posturi de către Ruși, nu sunt persecuați ca Evrei, ci ca inamici ai Germaniei, de care Moscova ar dori din nou să se apropie.

16 IANUARIE

★ Georg Dertinger, ministrul de Afaceri Străine al Germaniei Sovietice, a fost arestat.

★ Cercurile oficiale germane deplâng arestarea pretinșilor complotiști naziști ca pe o stângăcie britanică, menită a excita sentimentele antiengleze latente.

★ Naguib disolvă toate partidele politice și inaugurează o perioadă de tranziție ce va dura trei ani.

17 IANUARIE

★ Victor Vuillemin, șef comunist, părăsește Partidul Comunist Francez în protest pentru excluderea lui André Marty, cunoscutul "măcelar din Albacete".

18 IANUARIE

★ Nou val de arestări de șefi comuniști în Rusia.

★ "Borba" din Belgrad precizează că 240 conducători sovieci de primă importanță asasinați din ordinul lui Stalin, dela moartea lui Lenin până astăzi.

★ "Nu avem intenția să rupem relațiile diplomatice cu Rusia", asigură Moșe Sarett, ministrul de Afaceri Străine al Israelului.

19 IANUARIE

★ Yugoslavia se declară dispusă a adera la alianța grecoturcă.

★ "Nu există astăzi nici un fel de pericol național-socialist" afirmă Adenauer.

CALENDAR

★ Parlamentul iranian acordă pline puteri Drului Mosadegh.

★ Comisariatul american în Germania publică rezultatul unei anchete, din care reese că "național socialismul avea mai multe părți bune decât rele", că "tineretul se pronunță pentru un regim de partid unic" și că "numai 22 % din Germani sunt pentru o armată europeană", 47 % fiind pentru o armată națională.

20 IANUARIE

★ In cursul unei ceremonii solemne generalul Dwight D. Eisenhower a depus jurământul de președinte al Statelor Unite.

★ Puterea popoarelor libere rezidă în uniunea lor". "Suntem pentru pace, dar știm că ranița soldatului atârnă mai puțin greu decât lanțul sclaviei". "Pentru a ajunge la o pace onorabilă, nu vom consimți niciodată să încheiem compromisuri" spune Eisenhower în primul său discurs prezidențial.

★ Presa argentiniană consacră ascensiunii prezidențiale a generalului Eisenhower un spațiu preferențial și comentarii pline de simpatie.

21 IANUARIE

★ "Ancheta publicată de Americani asupra stării opinii publice germane duce la concluzii eronate" declară Adenauer.

★ Intr'o singură zi 1.200 de refugiați sosesc la Berlin din Germania Sovietică.

★ Laburiștii englezi cer expulzarea Chinei (naționaliste) din UNO. Eden le demonstrează că nu se poate.

22 IANUARIE

★ Charles Wilson înfrânge opoziția Congresului și devine ministru al Apărării americane.

23 IANUARIE

★ "Frontul Libertății" se numește partidul unic creat de Naguib în Egipt.

★ La Moscova se începe epurarea avocaților, printre care s'a descoperit un important contingent de vipere lubrice.

★ Generalul Maxwell Taylor este succesorul lui James van Fleet la comanda Armatei a opta americană din Coreea.

★ Franco-vietnamienii își ameliorează pozițiile în Indochina.

24 IANUARIE

★ Comerțul particular este definitiv suprimat în Germania Sovietică.

MUNCITORUL LEGIONAR

A fost decisiv în viața muncitorimi române jurământul depus în fața troiței dela Azuga, în prezența șefului ei. Ing. Gheorghe Clime.

Rupt din lumea materialistă-vicioasă în care și-a găsit până atunci justificarea existenței, muncitorul român acceptă, plin de entuzaism, să se încadreze în lupta care depășeste interesele strâmte de clasă și să-și îndrepte energiile înspre revendicările

Capitanul Și Domnul CLIME

naționale. In felul acesta, datorită Mișcării Legionare, muncitorii se încolonează în rândurile acelora ce au ca deviză "ruperea din bucuriile pământești" spre împlinirea misiunii de român și creștin.

După epoca de nedumeriri și rătăciri într'o lume sodomită, muncitorii se strâng să depună legământ în umbra troiței dădătoare de lumină și adevăr. Ei se lapădă de religia urii și a revoltei pentru a îmbrățișa învătătura plină de iubire de țară și credință strămoșească. Legiunea îi primește cu brațele mari deschise și le arată strălucitoarea cale a mântuirii. Deacum înainte ei nu vor mai munci scrâșnind din dinți, aruncând priviri de ură și invidie celor mai bine înstăriți, deoarece, în cuibul legionar, ei învață să descoperă comori ascunse oamenilor înstăriți. Muncitorul român ajunge să devie conștient de menirea lui în țara și el subordonează de aci înainte bucuros interesele personale ori pe cele de clasă, acelor superioare, naționale și creștine.

Uriașa personalitate a Inginerului Clime a contribuit în mod hotărât la formarea și precizarea nouii mentalități muncitorești. Inzestrat cu o vie inteligență dublată de-o energie rar întâlnită, el cucerește sufletele muncitorilor prin înțelegerea necazurilor celor săraci și umiliți, prin ajutarea celor lipsiți, dar, mai ales, prin căldura și bunătatea ce-i radiază din sufletul, din întreaga ființă.

Rezultatele străduințelor depuse de cel care a fost Seful Corpului Muncitoresc Legionar n'au întârziat să se arate. După abia un an dela înființarea Corpului, toate promisiunile, toate parolele lansate de profesioniștii urii marxiste amuțesc, iar cele cari să încăpățineaza să mai circule sună fals, ca o lecție învățată pe de rost, dela un dascăl străin. A dispărut o mentalitate și o lume și a apărut alta, a apărut Muncitorul Legionar.

Frumos și de neuitat este gestul studențimii, care prețuind sforțările muncitorilor și noul drum pe care aceștia pășesc, trimit o delegație la închisoarea Văcărești pentru a onora muncitorimea română, conferind decemvirului State Grigore eșarfa de "membru de onoare a Studenților Români Creștini".

In șendințele de cuiburi, în taberele de muncă, în temnițe și exil muncitorul legionar, mereu alături de intelectual, a reușit să-și schimbe conținutul sufletesc, să se transfigureze, să aspire și să se împărtășească de cele mai nobile satisfacții. Exploatatorii sângelui românesc de azi, ca și cei de ieri nu vor mai putea găsi în fața lor o turmă amețită de ura de clasă, ci o muncitorime care va ști să-și prețuiscă munca la justa ei valoare, care nu va permite să se sape prăpăstii despărțitoare de clase în sânul aceluiș neam, dar nu va tolera nici înscăunarea, la conducerea țării, a unui clan a cărul unic scop să fie exploatarea celor săraci și singura justificare a prezenței ei la cârmă, lăcomia nemărginită și viață lipsită de Dumnezeu.

N. TEBAN.

Frontul libertatii

LA 1 Januarie 1953 s'a împlinit un an de la înfintarea Frontului Libertății. Să ne fie deci permis, cu această ocazie, a reveni asupra unui aspect ce-l prezintă F. L., aspect foarte discutat.

E vorba de legătura dintre F. L. și M. L. — "Mișcarea Legionară participă la constituirea și lupta Frontului, dar Frontul reprezintă o unitate mai largă decât Missçarea", spune Dl. Horia Sima în interviewul acordat revistei noastre.

Și în manifestul de înființarea Frontului, spune: "A venit clipa în care FIECARE român e chemat să ia atitudine". Iiată deci că Frontul nu e un organ politic al Mișcării Legionare, ci se adresează tuturor Românilor, fară excepție de credințe politice. Se adresează tutuor celor" care avem ceva de jertfit" cum se poate vedea din manifestul de înființare a F. L.

Nu s'a făcut nici un fel de discriminări. N'am fost împărțiți în nici un fel de categorii; nici de buni și nici de răi; nici de până la cutare dată buni si nici de până la cutare data răi. S'a pus doar o singură condiție: CARE AVEM CEVA DE JERTFIT. Liber e deci fiecare, care are ceva de jertfit pentru neamul românesc, să se înscrie. Chiar si Dl. Gen. Rădesu o poate face, dacă are ceva de jerfit.

Și fiindcă veni vorba de Dl. Gen. Rădescu, să ne fie permisă o mică paranteză, pentru istorisirea unui fapt, care are darul a lamuri atitudnii și oameni. Era prin 1945, imediat după ce Dl. Gen. Rădescu ținuse la radio București românescul și inimosul său discurs contra Dnei. Pauker și a comuniștilor. In acea vreme Dl. Horia Sima, în calitate de Prim Ministru a Guvernului Naționalist de la Viena, s'a dus la Armata Națională să le vorbească soldaților. Acolo a fost întrebat de către un ofițer român, care este părerea lui asupra Dlui. Gen. Rădescu, după discursul mai sus pomenit. Si Dl. Horia Sima a răspuns: **"Ori cine face un gest în favoarea neamului românesc, este un bun român".**

adaugăm ceva mai mult. Anume

Revenind la subiectul nostru, că, persoanele inscrise in "Front" își păstreaza credințele lor politice, iar conlurarea dintre membrii lui e asigurată de obiectivul eliberării".

In concluzie, M. L. este doar un participant lânga celelalte energii românești, unite în Frontul Libertății la lupta pentru eliberarea neamului românesc. Frontul Libertății nu este nici de cum un organ politic al Mișcării Legionare. Frontul Libertății este deschis tuturor Românilor și nu numai legionarilor.

Dr. Popinciuc Mardare.

CALENDAR

★ Prefectura poliției Berlin (Vest), după laborioase cercetări, nu a putut găsi nici un element nazist în activitatea grupării "Nation-Europa", acuzată (și arestată) de Englezi ca național-socialistă.

25 IANUARIE

★ Adunarea Națională Franceză votează fără modificări creditele militare cerute de René Pleven: 1.420.000 de milioane de franci!

26 IANUARIE

★ Adenauer primește o scrisoare "încurajatoare" dela Georges Bidault, din care reese că politica franceză față de Germania rămâne pe linia începută de Robert Schuman.

★ Aplicarea noului sistem de "căsătorii comuniste" a provocat în China roșie 2.000 de cazuri de sinucidere si asasinate.

27 IANUARIE

★ "Simplă, sinceră, leală: iată caracteristicele noii politici externe a Statelor Unite" (Foster Dulles) Din același discurs extragem: "Indiferența față de America latină este periculoasă. Ne purtăm ca și cum prietenia statelor latine ne-ar fi asigurată. Influențe comuniste și fasciste lucrează însă împotrivă-ne". "Am investit 30 de miliarde de dolari în Europa, pentru a face imposibilă o invazie comunistă. Unii Francezi însă si unii Germani par din nou că doresc să umble pe drumuri deosebite"; "Speranța prezentului: colaborarea franco-germană".

28 IANUARIE

★ Persecuțiunile antisemite din Germania Sovietică au provocat fuga a 20.166 cetățeni, între 1 și 28 Ianuarie. Dintre aceștia 500 sunt Evrei. (Nu înțelegem ce caută atunci ceilalți 19.666, dacă nu-i persecuta nimeni).

★ In baza art. 6 din Constituția sovietică, 3 cetățeni ai Germaniei de Est au fost condamnați la un și doi ani închisoare pentru propagandă antisemită.

★ Liga germană pentru drepturile omului condamnă "flagranta încălcare a drepturilor omului pe care o constituie persecuția Evreilor în Germania de Est, în Rusia si în statele satelite". De acord. Dar persecuția neevreilor ce-o fi constituind oare? Si cum se sezisează Liga germană de "flagranta încălcare" deabia acuma, în Ianuarie 1953?

Colectia OMUL NOU

Ernes BERNEA: Cartea Capitanilor	15.—
Ion BUCUR: Poezii	5.—
C. Z. CODREANU: Circulari și manifeste	20.—
Al. CANTACUZINO: Pentru Hristos	5.—
C. Z. CODREANU: Insemnări dela Jilava	10.—
Gh. COSTEA: Vieața de mușchetar	15.—
Ion DELAFETEA: De vorbă cu neamul	5.—
Bănică DOBRE: Crucificații	10.—
Puiu GARCINEANU: Moța-Marin	15.—
GARNEATA, IASINSCHI, etc.: Conferințe	15.—
Corneliu GOERGESCU: Pe drumul cu Arhangheli	20.—
Toader IORAS: Nicadorii	15.—
Gh. ISTRATE: Frăția de cruce	25.—
Vasile MARIN: Crez de generație	20.—
Ion MOTA: Cranii de lemn	20.—
Mihail POLIHRONIADE: Tineretul și politica externa	25.—
Nicolae PATRASCU: Din vieața legionară	20.—
I. SANGIORGIU: Grișa	5.—
Horia SIMA: Omul nou	10.—
Puiu TRAIAN: Texte alese (Doctrina legionară)	20.—
Mihail TASE: Miti Dumitrescu	10.—
Nicolae TOTU: Insemnări depe front	10.—
Ion VEVERCA: Suflet și gând legionar	5.—

★

"Pentru Legionari" și "Cărticica șefului de cuib" sunt epuizate.

★

Da vânzare la "Biblioteca Meșterul Manole" și la
LIBRERIA ATLANTIDA
Florida 643

★ **O mare pierdere pentru emigrația românească.**

Avocatul Emil Vasiiu — Cluj a incetat din viață la Londra în urma unui accident de circulație.

Distinsul avocat, figură remarcabilă a naționalismului românesc, trăia în ultimul timp în mare mizerie.

Preocupat permanent de problemele românești, a publicat articole și broșuri în cari se tratează drepturile țării, problema Monarhiei în exil și a comitetelor artificiale, numite de persoane incompetente, sau auto-alese să reprezinte pe emigranții noștri.

La alegerile din 1933 a candidat în fruntea listei Gărzii de Fier în județul Cluj. Arestat împreună cu profesorul universitar Dan Rădulescu și 40 de legionari, este închis la Cluj — Someșeni și. în urmă, transportat la penitenciarul din Dej, de unde evadează și stă ascuns, până trece valul de prigoană din acel an.

A fost apărător în toate procesele Căpitanului.

Ne unim la regretul unanim produs în rândurile emigranților români de moartea prematură a avocatului Emil Vasiliu — Cluj.

24 Ianuarie la Buenos Aires

"Frontul Libertății" a organizat sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie la Buenos Aires. Cu această ocazie Dl. Profesor Cornel Safta a rostit o cuvântare ocazională, arătând și acțiunea desfășurată până acum de Front printre românii din exil, în lupta pentru eliberarea neamului.

CALENDAR

★ "Americanii sunt responsabili de prezența Rușilor la 150 km. de Rin și de existența unui pericol rus pentru Europa, pentrucă au intervenit doi ani prea târziu în războiu" spune Gen. Juin. Dar Franța, care s'a dezarmat sistematic sub regimul Frontului Popular al lui Blum, care n'a intervenit la reocuparea Renaniei, dar a intervenit împotriva lui Franco, care n'a intervenit la consumarea Anschlussului, dar a intervenit impotriva lui Mussolini, care n'a intervenit la ocuparea Pragăi, dar oridecâte ori este vorba să se înarmeze Germania democrată, Franța n'o fi având nici o responsabilitate? Si doară pricepe mai mult în politică europeană decât cowboyi din Texas, care, târziu sau devreme, până la urmă tot au sosit.

29 IANUARIE

★ Moscova atrage atenție Danemarcei că prezența trupelor aliate în territoriu danez constituie o amenințare pentru securitatea sovietică.

★ Conversațiile turco-grece s'au terminat printr'un acord asupra relațiilor de consolidat cu Yugoslavia.

★ Președintele Peron declară că deschide porțile Argentinei Evreilor din Rusia si din statele satelite.

30 IANUARIE

★ Foster Dulles si Harold Stassen au plecat în Europa.

★ Franco-vietnamienii înregistrează un semnificativ suces în Annam.

★ "Rămâneți unde sunteți" cere Adenauer Germanilor din Est. La Berlin au sosit într'o singură zi 1.350 de refugiați.

★ Olanda anunță că nu mai are nevoie de ajutorul american, dată fiind situația înfloritoare a comerțului său.

31 IANUARIE

★ Președintele Peron a fost invitat în vizită oficială de către generalul Ibañez, președintele republicei chiliene.

★ "Pravda" anunță că importante secrete de stat au fost vândute Occidentalilor de către funcționari sovietici nedelicați.

★ Foster Dulles s'a întrevăzut cu de Gasperi la Roma.

★ Ocupația Romîniei de către Soviete continuă.

F.

Editura CARTEA PRIBEGIEI

Carti ce vor apare in 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).

D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).

Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).

Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).

Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).

Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).

C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (orig. in romaneste).

Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).

Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)

Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).

Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**

J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).

Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).

Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).

Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire) .

Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila **Horia.** — Patru volume scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.

J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).

Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).

Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**

Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

Adresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso,** Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.